

TANRI KOMPLEKSİ

Demir Barlas

TANRI KOMPLEKSİ

Demir Barlas

Yazar Hakkında:

Pakistan'da doğan Demir Barlas, Amerika Birleşik Devletleri'nde büyüdü ve eşi ve ilham perisi Lale Barlas ile birlikte Türkiye'de yaşıyor.

TEŞEKKÜR

Kızım Mina Asya Barlas, Del için benim rol modelimdi ve kurgumuzda hâlâ Zebra'yı arıyoruz. Ođlum Batuhan Ali Barlas bu hikâye için hep heyecanlıydı ve başarısını benden önce hayal ediyordu. Annem Esmâ Barlas, maddi ve manevi hep destek oldu. Sibel Eraltan bu kitabı İngilizceden coőkuyla, merakla ve hassasiyetle çevirdi. Saniye Ezgi Akyıldız çalışkan, zamanında ve minnettar bir editördü. Sadık Kaya ve Perseus Yayınları, Tanrı Kompleksi'nin titizlikle basılması için çok emek verdiler. Eőim Lale Barlas, elinizde tuttuğunuz eserin basılması için yorulmadan çalıştı ve hayatımın en karanlık döneminde beni sürekli cesaretlendirdi. Onun sevgisi alçakgönüllü olduğu kadar güçlüdür ve onun için evrene sonsuz teşekkür ederim.

Kutup Yıldızım Lalehan Barlas'a, sevgi ve hayranlıkla.

İÇİNDEKİLER

- Teşekkürler i
- 1 Bir Klon ve Develeri
  - 2 Redcold'lar
  - 3 Göt Herifler Arası İletişim
  - 4 Parçalanmış Bulut Aileleri
  - 5 Bizim İkidem Onların On Üçüne
  - 6 Akıllı Şimşek
  - 7 Gezgin Bir Aklın Lüksü
  - 8 Bir Cep Dolusu Gigajul
  - 9 Katil Robotlar Yok
  - 10 Duygular
  - 11 Onlara Altın Deyin
  - 12 Bakanaklar ve Tuzaklar
  - 13 Eşleşen Tek Kelebek
  - 14 Wessex
  - 15 Umut ve Yalnızlık

TEŞEKKÜR

Ben inanmazken, yeteneğime ve alıŐkanlıđıma inanan yalnızlığımın o sürekli teŐviki olmasaydı bu romanı tasarlamaz, tamamlamaz veya yayınlamazdım. Ben onu takip edemediğimde bile, kış mevsiminin feneri önümde sevgiyle parlıyor...

BİR KLON VE DEVELERİ

Salt, kübik bir alandaydı – kendisi ve iki devesinden gayri her şeyden yoksun bir şekilde. Küpün hacmi bilinemezdi – hem onu ölçecek bir Tanrı olmadığı için hem de açık sözlülükle ifade etmek gerekirse, ölçü birimlerinin seçimi keyfi olduğu için. Salt, bir ölçü birimleri uzmanıydı. Bir zamanlar ona kalkık bir *lingam*¹’i hatırlatan *djeser*²’i sevmiştir; sonraları seyyar zihni *fut*³’a yerleşmeden önce, pes ya da Roma ayağını⁴ aşmış; şimdilerde kendi birimlerindeki boşlukları görebiliyordu

Türünün sağlıklı geçmişinde, Salt gibi bir adam, cinsel seleksiyonun gerektirdiği hunharlıklarla ıskartaya ayrılırdı. Daha sonra bu tür, iri yarı ve kendi kendine yeten bir hâl aldığı anda, onun kompakt çevikliği hastalık sanılacaktı. Fakat şimdi Salt, ömrünü kendi kıstaslarından başka bir ölçüt altında geçirmemiş, kendi başına bir “dünya” olan bir adam gibi, muazzam ve pervasız bir rahatlıkla geziniyordu. Ancak bu gerçekten rahatlık mıydı? Bu utanmazlık ya da edilgenlik olabilir – inceleme gerektiren bir boşluğa bakmayı reddetmek olabilir.

Yirmi yedi milyon fut kare – yani üç yüz uluslararası fut küp: Şimdi durduğu yer burasıydı. Küp, pek çok katman, akla sonradan gelen eklemeler ve ilaveler içerdiği için

---

¹ *Şiva’nın erkek cinsel organını hatırlatan simgesi. (e.n)*

² *Eski bir Mısır ölçü birimi. (e.n)*

³ *30,480 cm’ye eşit olan İngiliz uzunluk ölçü birimi. (e.n.)*

⁴ *Ölçü birimi.*

tamamlanmamış gibi görünüyordu. Küpün en dibi açık ve berraktı. Zemin, bugün onun için seçtiği dokuyla ve gökkuşağı renkleriyle parılıyordu. Coşkun bir biçimde toplandıkları merdivenler, köprüler ve içe doğru kaya midyeleri gibi büyüyen odalardan sonra, duvarlar belki yirmi fut yüksekliğe kadar belirginleşmişti.

Alan, gerçek bir küp biçiminde başlamıştı, ancak her bir Salt kuşağı sayesinde, bireysel klonal zevke uygun alanlar ve yapılar eklenmişti. "Saltlar" Salt olduklarından, yıkıma ilgi yoktu: Bu yerdeki önceki tüm ilavelerin, türleri tarafından tüketilemeyecek kadar büyük olmasına izin verilmişti. Ayrıca zaman geçtikçe Saltların alışılmışın dışındaki ihtiyaçlarının hızı da yavaşlamıştı. Bu üstel düşüş formülünün basit bir uygulamasıydı.

TANRI KOMPLEKSİ

Marlo'nun hologramı onun geleceğini bilen Salt'ın hemen arkasında belirdi.

"Seksen altı klonal çift!"

Salt, yüzüne bakmak için dönmeden, Marlo'ya aşırı sevgi gösterisinde bulundu. Kendisinden önceki, başarılı çiftte doruğa ulaşan deve yetiştirme deneyinin tamamına atıfta bulunuyordu. Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama söylemedi, zira belki de Mario zaten biliyordu.

"Jed."

"Seksen altı!"

"Jed," nazik bir biçimde hologramda ısrar etti – kozmik bir anne olabilecek ve olan, mavi, yaşlanmayan ve güzel bir kadın: "Birisi uyanık."

"Jesu-Krişna!" diye haykırdı Salt puro dumanını etrafa saçarak.

“Marcus Masters. O Galeri 419’da, travma geçirmiş. O beni ya da Non-Henry⁵e ait olmayan hiçbir şeyi dinlemez.”

“Giyinmeliyim.”

“En iyisi, şoku en aza indirmek.”

“Ne giyeyim?”

Duvarlarda açılan bir uzak havalandırma menfezinden uğultular geliyordu ve Masters'ın yüzylından kalma bazı giysileri, Salt'a doğru süzüldü. Kıyafetlere bakmaması gerektiğini biliyordu. Marlo'nun en uygun olanı seçeceğini biliyordu.

Ve Salt giyindi. Ancak o neden soyunmuş olabilirdi?

Pagan ihtişamı yoktu; daha ziyade sosyal standartların çöküşünü yansıtıyordu. Özetle adam edilmesi çok kolay olan toplum, her zaman bir terbiye aracı işlevi görmüştür. İncir yaprağı aynı zamanda ahlak duygusudur. Yoksa bu, yeterince şey yaptığını düşünen bir adamın yıkıcı hakkı mıydı – türüne her zaman istediği şeyi verdikten sonra, kendisine özen gösterme yükünden muaf mıydı yani? Böylesi bir boşlukta çok fazla hasar ihtimali vardır.

Belirtildiği gibi, Salt ince bir adamdı, ruh gibi ve dikkati dağıtacak kadar zayıftı (her ne kadar hayal edilebilecek tüm yiyecekler onun için enerji-madde dönüştürücülerinden kolayca elde edilebilse de) ve Marlo'ya olan güvenine rağmen, kostümün uygun olup olmayacağını merak etti. Olmuştu. Besbelli olmuştu. Cilalı ayakkabılarından kendi kendine düğümlenen kravatına kadar iyi görünüyordu ve Marlo ona anaç bir şekilde gülümsedi.

Jed'in fizyonomisi Kıyı Cumhuriyetlerinin son kuşakları dışında herkese yabancı olabilirdi. O, geçmişin basit ırk sınıflandırmalarının ötesine geçen, yok olmuş insanlığın köklü soylarından gelen özelliklerin, temaların ve renk tonlarının indirgenemez bir karışımıydı. Salt'ın teni hoş bir toprak rengiydi, Faraonik⁶ ve Turkana toprağı, kutlu bir ata

⁵Henry-Olmayan ya da Yapay-Henry.

⁶ Firavunlara ait.

sentezi; saçı, ister ihmalden, ister tasarımdan olsun, bazı açılardan düz ve telli, bazı açılardan ise kıvrırcık ve dolaşık görünüyordu; boyu ise, devrin ortalamasının biraz altındaydı.

Salt, Marlo'nun yalnızca kendisi için aktif tuttuğu Seaboard'a bağlanan tüpler aracılığıyla Galeri 419'a gidebilirdi, ancak o mesafenin bir kısmını yürümek istedi. Ruminasyon bunu gerektiriyordu.

Salt ve develeri bir küpün içindeydiler ve şimdi de küpün, baş döndürücü köprüler, merdivenler ve ulaşım boruları ile birbirine bağlanan daha da büyük bir yer altı kompleksinin bir parçası olduğu ortaya çıkmıştı. Sadece gittiği her yerde Salt'ı çevreleyen bir ışık balonu dışında, her yer karanlık bırakılmıştı. O, bu boşlukta seyyar bir mumdu; varlığı süper çarpıştırıcıların ve kuantum sütunları konturlarını aydınlatıyordu. Burası fiziksel bir deney alanıydı, bu küp ve etrafındaki arkeoloji, Salt'ın şimdilik mutsuz üreme deneylerine dönüştürdüğü bir yerd.

Salt, ana platformdaki tüpe –rahme ve amforaya– onu Seaboard'un başka bir bölümüne çeken iletken havaya girdi: Burası Salt'ın “Her Şeyin Müzesi” olarak adlandırdığı dev bir binanın derinliklerine gidiyordu – ya da alternatif olarak, Dizin veya Arşiv'in içine. Salt'ın hayal ettiği gibi, bu tür açıklamalarda çok sayıda büyük harf vardı, çünkü binanın kendisi çok büyüktü ve Salt, nesnelere ad takmada iştahlı aynı zamanda da çocuksuydu.

Seaboard'un kendisi sadece üç bölgeden oluşuyordu. Salt'ın “Tanrı Kompleksi” adını verdiği ve az önce içinden geldiği özel yer altı alanı vardı; Marlo'nun sevgiden koruduğu tarihi şehir ve Salt'ın elbette Arşiv vardı.

Arşiv, tarihi Seaboard şehrinin tam ortasındaydı. Yeterli bir mesafeden bakıldığında, havaya yarım mil yükselen ve en dış duvarlarının çevresinde yirmi mil yarıçapı ölçüsünde budanmış bir oktahedrondu⁷. Arşiv'in doğüstü

---

⁷ Sekizgen bir küp.

gölgesinde, parçacık kompleksleri, şehirler, sağlık fabrikaları, teknoblastlar ve eğlence merkezlerinden oluşan tarihi şehir vardı – bunların hiçbiri ayırt edilemezdi, çünkü insanın doğal ortamının büyüsunü yitirmişlerdi. Eğer varsa gözün görebilmesi için çok fazlaydılar ve Saltların gözleri dünya dışını değerlendirmek için çok bezgin ve bencildi.

Tanrı Kompleksi, Arşivden iki mil uzakta yerin altındaydı ama Salt bu yürüyüş için fazlaca sabırsızdı. Tanrı Kompleksi'nin yüzeyindeki ilk tüpü almıştı ve bu doğrudan Arşiv'e, daha doğrusu Saltları Mezar Odası'na nakledilmişti. Saltların Mezar Odası basitçe şuydu: Bunu yapmayı seçen iki yüz on altı Salt'ın rüya gördüğü bir yer. Kalan elli beş Salt için istenmeyen bedenlerinden kurtulmak adına özel bir özen gösterilen intiharlardı.

Salt, klonlarının çıplak vücutlarıyla birlikte Sıvı'nın yarı saydamlığından görülebilen yüzlerine yakından baktı. Berak ve sonsuz rüyalar görüyorlardı. Ah, Saltlara asilce davranılmıştı! Düşler Evi'nde, Arşiv'in başka bir yerindeki diğer uyuyanlar işlevsel, yedek tabutlarda mumyalanmışken, her Salt'ın ayrı ve dikey bir mezar odası, gerçek bir onur yeri vardı. Bu yerin en yakın antik benzeşi, Luksor Tapınağı idi. Düş gören Saltlar, birbirlerine muhteşem bir mesafede yerleştirilmişti ve mezar odaları aşağı yukarı düş gören oymalı kralların boyu kadar yüksekti. Yine de o kralların aksine, bu Saltlar aralarındaki koridora bakıyorlardı – bu yüzden Salt, yaşamın sıradanlığını düşünerek, sağdan sola, kendisiyle dolu tüplere göz atarak ataları ve kopyaları arasında yürüyordu. Hücreler, sadece hücreler, kendi kendini kandıran bedenlerde toplanmış, her biri kendi parçaları ve replikaları için suni bir öncelik ve kimlik iddiasında bulunuyordu! Hayat, küçük ve modülerdi; birleştirilebilir, görünmezdi; kendi ölçeğine veya bir devenin ölçeğine ulaştığında, hak edilmemiş bir öncelik iddiasında bulunmuştu. İnsanoğlunun ve kendisinin toplam kolonisi, görünmez bir şekilde yaşayan ve ölen bir hücre kütesinden daha değerli değildi.

Salt 272, bir batıl inanç olarak ister istemez, ilk, orijinal, Saltların soyunun babası, birincil statüsü tüpündeki numarada kabartmayla işlenmiş olan Salt 1'in önünde durakladı. Salt 1, tarihsel durgunlukla birlikte artan bir önem kazanmıştı. O, 2 için, sevilen fakat akrabalık yoluyla üzerindeki sır perdesi aralanmış olan bir baba olmuştu. 272'ye kadar, yıllandıkça kutsal olan bir "Âdem'di". Ancak 272'nin işi bugün 1 ile değildi.

Yeniden diriltilmiş olan bu adam bir generaldi ve Marlo onu kasten, geçmiş savaşın –en son savaşın– ıvır zıvırlarının tutulduğu birçok bekleme odasından biri olan Galeri 419'a taşımıştı. Duvarlar boyunca, her biri Kıyı Cumhuriyetlerinin kartal bayrağıyla işlenmiş, göz kamaştırıcı üniformaları içinde, devre dışı bırakılmış androidlerin (Non-Henry'nin uzak akrabaları) düzenli sıraları diziliyordu. Tavan beş yüz uluslararası fut yüksekliğindeydi ve küçük gökfaustları asılıydı, sonsuza dek gökyüzünden kopmuşlardı.

Salt'ın ayakbağıları mermer zemine bir ağıt yaktı.

Orada, galerinin ortasında bir sergi canlanmış gibiydi: Uzun boylu ve güçlü bir adam, bir savaşçı, bir dev, zamanın yarattığı bir gölge, yaşlanmış ve yaşlanmamış. Boyu bir buçuk metreye yakın, ancak bu mesafede bile düşünceli ve taktiksel özelliklere sahip bir adam: Püriten bir göz ve yanak keskinliği, Avrasya'ya özgü bir ağız dolgunluğu, kurnaz bir İranlı omuz genişliği. Bu adamdan bir düzine metre uzaktaki ilgisizce duran, zorunlu olarak daha küçük bir insandı (bir android olduğu kambur duruşundan fark edilemezdi; bu tür ayrımlar şimdi anlamlı değildi). Daha küçük olan kişi Non-Henry idi ve görünüşe göre sakın bir biçimde eliyle puro kesiyordu. Android ve general, Salt'ın gelişine kadar birbirlerini görmezden gelerek yumuşamış gibiydiler.

General'e yaklaştıkça Salt'ın adımlarına olan güveni önemli ölçüde azaldı. Salt'inkine benzeyen saçları gergin ve sinmişti, bir kısmı kafasından uçmaya çalışıyordu ve daha korkak bir saç demeti ise saç derisine yapışıyordu. Salt

fizyonomisini özgürce kullanan, hareket halindeki duygularının bir özetiymiş – bir an onu canlandırıyor, bir sonraki an moralini bozuyor, generalin selamlayıcısı kılığında şimdiye kadar hasıraltı ettiği insan eriminin noktalarından geçiyordu.

Salt'ın içindeki korku en üst düzeydeydi artık – birinin anlayıp en derindeki benliğine ulaşacağı korkusu. Yine de Seaboard'un sonsuz can sıkıntısı perdesi delinmişti, bu yüzden klon General'i selamlarken gülümsedi. Önce General konuştu.

"Salt? Jesu-Krişna, sensin!"

"General Masters. Günaydın, sanırım öyle."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi altı."

"Yirmi altı! nerede olduğumu bilmiyorum. Samson'u eterde selamlayamadım. Yalnızca mavi bir kadın vardı ve bu... Bu android-... Ve on yedi yıl sonra..."

"Karbon bilinci," diye düzeltti Non-Henry, ama gelişigüzel bir biçimde, gerçeğe çok az bir sempatisi olan bir adam gibi. Biri onu, "başka" birinin genç bir Cicero ideasına benzemesi için tasarlamıştı.

"On yedi yıl olmadı," diye devam etti Salt utangaç bir şekilde.

"Eee?"

Bu da ne?"

"On yedi yıl değil," diye yineledi Salt, bu kez daha güçlü bir biçimde. "Daha fazla."

"Fakat sen yirmi altı yaşındasın. Dokuz yaşındaydın ben... Ben, seni en son gördüğümde. Eminim hatırlarsın..."

Salt, arkadan gelen Masters'a eliyle kapıyı gösterdi.

"Size göstermek daha kolay General."

Salt, takip eden Masters'la birlikte yürüdü. Non-Henry, puro makasıyla keşişini tamamladıktan sonra, purolardan birini yaktı ve insanların gidişini izledi.

Galeri 419, Salt 272'nin şu anda içinden geçtiği ve uyandırılmış General'in yakından takip ettiği Saltların Mezar

Odası'na bitişikti. Marcus Masters yürürken her yere merakla bakıyordu, adımları kasvetli ve otomatikti. Saltlar onu büyülemişti.

“Onlar sensin,” dedi hayretle.

“Yirmi altı yaşındayım,” diye devam etti kaldığı yerden Salt, “sadece hücrenel yaş olarak. Çocukluk ve ergenliğin rezilliklerini atlayarak on dokuz yaşında klonlandım. Bunlar bugüne kadar benden kalanların birçoğu.”

“O sıvı. Beyaz şey. İçinde uyandığım şey o...”

“Sıvı,” diye doğruladı, şeylerin onlara verdiği isimleri koruması için can atarak.

“Beni hayatta tutan şey bu mu?”

“Sayılır. Bu diğerleri tamamlayıcı bir özellik arz ediyor.”

“Hangisi?”

“Gökyüzü.”

Masters dizilmiş Saltlara yakından baktı. Uykulu yüzler aynı bakışa haizdi, Masters'ın daha önce gördüğü bir bakış.

“Onlar... Onlar çevrimiçi mi?”

“Hatırladığınız teknolojinin hemen hemen aynısı olan Sensorium. İki farklılıkla. Birincisi, sıvı onları çok uzun bir süre, belki de sonsuza kadar canlı tutar. İkincisi, sadece beyin sapları çalışmaya bırakılır. Lobotomi⁸ yapılmış bir biçimde cennete giderler ve çıkmazlar. Sonsuz ve ebedi bir biçimde genişletilmiş olan tenin en ham zevkleri, rüya gören birey için özelleştirilir.”

“Ama ben çıktım.”

“Sizin enterne edilişiniz tamamen tıbbiydi. Sensorium'a hiç bağlanmadınız. Rüya gördünüz mü?”

“Hayır.”

“Bunlar görüyor,” dedi Salt garanti ederek.

Bir koridordan çok daha geniş bir alana, Luksor'un yerini Geçit Kemer'i gibi bir şeye bıraktığı Saltların Mezar

---

⁸ Bir beyin cerrahisi işlevi. Beyindeki ön lobların uçlarındaki prefrontal korteks bağlantılarının kesilmesi sonucu uygulanır. (e.n)

Odası'nın sonuna gelmişlerdi. Buradaki duvarlar yinelenen bir biçimde tuğlalarla kesilmiş gibiydi ama bu yalnızca bir perspektif hilesiydi.

"Kaç tane?"

"İki milyar. Herkes. Sen ve ben hariç."

Salt elini salladı ve tuğlalardan biri duvardan ayrıldı.

General bunun bir tuğla değil, dikdörtgen bir konteyner olduğunu gördü.

Konteyner, Salt ve Masters'a doğru süzüldü; şeffaftı ve General yaşamı gördü, ama onun bildiği gibi değildi.

Masters şimdi Salt'ın yanında duruyordu ve her iki adam da konteynerin tepesinden bakıyorlardı. İçinde ne vardı? Masters'ın ilk izlenimi onun dev bir amip olduğuydu, ancak daha sonra uzuvların sallanması ve eklemliliği, bu şeyin temel ve ürkünç beşeriyetine işaret etti.

"Jesu-Krişna," diye fısıldadı Masters.

"Onlar sizin gibi görünerek içeri girmediler, General. Uçsuz bucaksız, yumuşak ve şekilsiz bir biçimde girdiler. Ama bu önemli değildi. Sıvı onları hayatta tutmuştu. Tabuttaki o şey; tabuttaki, onun rüyalarını gören o şey beşerdi."

"Karım burada mı?"

"Bilmiyorum, boş verin. Bunu Marlo'ya sormalısınız."

"Daha önce benimle konuşmaya çalıştı, fakat ben terapi istemedim. Bilgin olsun." "O sizin zamanında bir terapistti," diye izah etti Salt. "Bizim zamanımızda ise bir Tanrı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Savaştan sonra –siz mezarınıza girdikten sonra– Salt 1 ve Marlo bir mutluluk çağına karar verdiler. Ne de olsa maymunların ve meleklerin aradığı şey buydu. Salt 1, Marlo'yu genişletti ve Marlo onun tekilliğine ulaştı."

"İyi de o bir uygulamaydı," diye üsteledi.

“Beşeriyetin kendisi üzerinde eğitilmiş bir uygulama. Sorunlarımızı dinledi, onları onardı, acılarımızı ve hazlarımızı anladı. Mutluluğu optimize etmede kim daha iyi? Onun enerji maddesi dönüştürmeleri, Düşler Evi'ne güç veriyor, Kalkan'ı ayakta tutuyor, cenneti içine hapsediyor. Buradaki her insan bir saniyede, antik dünyanın bir yılda tükettiğinden daha fazla bant genişliği kullanıyor. Şuna bir bak! O, işlenmiş her atom altı zerre ve titreşen her telle, tamamen yaşanabilir bir zevk evreninde. Her biri evrenin gerçekte içerdiğinden daha fazla bit tarafından büyütülmüş, doyuma ulaşmış bir çerezler evreninde başıboş olabilir.”

“Sen nasıl bilebilirsin ki?”

“Beyin aydınlatır. Zevk merkezleri genişler ve titreşir. Arada sırada mesajlar alıyoruz. Bu ürkütücü değil mi? Marlo'nun duyu-verileri olarak depoladığı, birdenbire ortaya çıkan rüya parçaları. Böylece onlara neler olduğunu tahmin edebiliriz.”

“İstedğin şey bu muydu? Salt 1, yani? Türler için?”

“Neden olmasın? Bu, barışçıl ve hak edilen bir son.”

“Sen niçin uyanıksın? Peki ya klonlarınızı?”

“Sahip olduğumuz bu özellik, *transkompütasyon*⁹ mu? Marlo bunu asla başaramaz ve insan genlerinin başka hiçbir konfigürasyon bunu desteklemez. Çıldırıcı derecede bize özel. Yalnız ve bakımsız kalınca, Marlo bozulur. Buna *stokastik sürüklenme* denir. Ve onu ancak biz onarabiliriz, çünkü biz *kompütasyondan* bir Arşimedyen mesafede, hatta kanıttan uzak duruyoruz.”

“Ne o, çıldırıyor mu?”

“Öyle, evet; tüm duyarlı bilgisayarların mitolojisine uygun olarak, çıldırır. Biz Saltlar, onun varlığını sürdürmesi anlamına gelen –yani insanın varlığını sürdürmesi demek

---

⁹Burada “anında çözüm üretebilmek” anlamında kullanılıyor. (e.n)

olan- akıl sağlığını korumak için kalıcı bir biçimde klonlandık.”

“Neden senden daha fazla yok? Birer birer, ikişer ikişer, yani.”

“Salt 1 bu konuda kararlıydı. Kendilerini benzersiz gören haleflerinin ayrıcalığı olmadan klonlanmasına izin vermeyi reddetmişti. Biri, diğeri boşaltılmadan önce ölür.”

“Peki ya bu esnada çıldırırsa?”

“Bunu Levanten halısındaki kusurda, Dagon Evi'ndeki çatlakta hesaba katabilirdiniz, fakat yanılırdınız. Marlo, bir sonraki Salt'ın beyaz atının üzerinde görünmesini bekleyerek birkaç gün boyunca kendini bir karbon bilincinde ci-simlendirebilir.”

“Senin android arkadaşın.”

“Non-Henry, evet. O Marlo'nun yönelimini bir başka beni hazırlamak için yeterli olandan daha fazla süreyle sınırlayabilir. Ve çevrimdışı olursa, Arşiv'de milyonlarca başkası var.”

“Bana bir risk gözüyle bakmamana şaşırdım.”

“Öyle misiniz?”

“Ben ne olduğumu bilmiyorum. Eskiden bir köpektim. Koyunları korurdum. Mutluydum. Kurtlar geldi ve ben daha da mutlu oldum. Onlar hakkında yanılmışım elbette. Onlar da koyundu. Aynı şekilde öldürülmeleri gerekiyordu ve ben yükü seçtim, ama bu kutudaki bu şey için değil. İnsanlığa 'mükemmellik' olmasa da potansiyelde bir şans vermek istedim. Eylemimi bu şekilde meşrulaştırdım.”

“Üzülmeysin Masters. Onlar üzgün değiller. Başarısız ve gevşek görünüyorlar, amaç ve zekâdan yoksunlar, ancak sonsuza değin ve kendilerinden geçmişçesine mutlular. Ben de bir köpektim ve biz de köpekgillere özgü işlerimizi yaptık. Koyunları cennetin içine doğru yönlterek güttük. Ve eğer istersek, onları orada takip edebiliriz.”

“Bana ne oldu?”

“Uçuşunuz sırasında kuantum paraziti oldu ve Hatıralar Denizi'ne düştünüz. Bir denizaltı sizi aldı. Parça parçaydınız. Tekrar birlikte aşılandınız ve sızıda komada bırakıldınız.”

“Ne zaman?”

“Bin dokuz yüz doksan sekiz Seaboard standardı yılı önce.”

Salt, General'in yüzünde kısa bir paniği –bir zamanlar tankta solunumu başarısız olan solungaçlı bir atın yüzünde gördüğü o aynı bakışı– gördü, o devasa kendine güveni geri gelene kadar.

“Karım nerede, bilmek istiyorum.”

“Dediğim gibi, Marlo'yla konuşmalısınız.”

“İstemiyorum. Uyandığımda, o bana bakıyordu, ama eskisi gibi değil.”

“Öyleyse nasıl?”

“O sanki benim hakkımda her şeyi anlıyordu. Sanki ona karşı çıplakmışım gibi. Berbat bir şey.”

“O burada Masters, her atomun içinde. Onun sonsuz iyiliğinden istifade edilebilir.”

“Nasıl?”

“Sadece onun burada olmasını dileyin.”

Masters diledi ve Marlo iki adamın arasında belirdi.

“Saltların benden bıkmaları için nedenleri var, General Masters,” dedi. “Onlara olan sonsuz bağımlılığım onları çileden çıkarıyor ve duygusal olgunlukları daha çok bana karşı direnişte ortaya çıkıyor. Ben sizden kendi fikirlerinizi oluşturmanızı rica ediyorum.”

“Seninle en son etkileşim kurduğumda bir yardımcı yazılımdın. Artık kelimenin tam anlamıyla her şeysin!

“Benim tiranlığımdan şüphelenmeniz çok sevimli.”

“Öyle mi?” diye sırttı, cesareti kırıldı ve bu yeni varlığın her şeyi bilmesinden kafası karıştı. Ancak Marlo, Masters'ı çok iyi tanıdığı için ona verdiği bu sıkıntıdan habersizdi.

Ona göre, sıkıntı, belirli nöronların ardışık olarak ateşlenmesi ve endokrin sistemdeki değişikliklerdi; yalnızca alışkanlık veya iradenin kullanılması bu tezahürleri engellese bile, Marlo'nun duygusal zekâsı sınırlıydı.

“Bu diğerleri aldırmadı,” diye devam etti Marlo. “Mutlu bir şekilde secde ettiler. Programlamam izin verse bile, sizi asla kontrolün aşığılayıcılığına maruz bırakmam. Aksine, ben sizin hizmetinizdeyim.”

“O zaman bana karıma ne olduğunu anlat.”

Bu anda –onu tanıdığından beri– ilk kez, generalin sıkıntısı kalp atışlarında, böbreküstü bezlerinden gelen sinyallerde, *hominini*¹⁰ grubundan olan primat beyninde geçen milyon yıllar içinde çok az değişmiş olan belirli merkezlerin aktivasyonunda, Marlo için görünürlük kazanmıştı. Marlo'nun her zaman bir özen maskesi taktığı yüzü, Salt'ın daha önce gördüğünden biraz farklı bir hâl kazanmıştı: Her zaman gerekli olan bir palavraya eşlik eden bir yalana, insanın iyiliği için söylenen “başka” bir yalana eşlik eden sertlik.

“O, sıvıya girmemeyi yeğledi. Onun hakkında daha ayrıntılı bir açıklama için kayıtlarıma bakacağım.”

Salt, kısık bir sesle alay etti – geçen bir saniye içinde, Marlo'nun küçük alt programlarından birinin insanların ürettiği tüm bilgileri işleyebileceğinin farkındaydı. Ama Masters, Marlo'nun tüm güçlerinden habersizdi, bu yüzden sadece başını salladı. General'in Marlo için hiçbir ilave yararı yoktu, o yüzden ortadan kayboldu.

“Ben burada olmak istemiyorum,” dedi Masters ürpereyerek, Düşler Evi ve onun sonsuz sayıdaki düşleri anımsatan denklemlerinden bunalarak. “Sizin cennetiniz bir nekropolis.”

---

¹⁰ *Hominini* veya *Homininler*, *Homininae* (“*hominineler*”) alt familyasının taksonomik bir oymaşıdır. *Hominini*, mevcut *Homo* (insanlar) ve *Pan* (şempanzeler ve bonobolar) cinslerini içerir ve standart kullanımda *Gorilla* (goriller) cinsini hariç tutar.

“Öyleyse,” dedi Salt bir öneride bulunarak, “daha eski ve makul bir yere mi gitsek?”

“Bunu nasıl yapabiliriz?”

“Marlo, bizi *domus*¹¹ agötür; yani götürür müsün?”

Hafif bir emme sesi duyuldu, Salt ve Masters kendilerini usulca tavana doğru süzülürken buldular. Masters hiç yö-rüngede bulunmamıştı, bu yüzden daha önce ağırlıksızlı-ğın salınımını hiç hissetmemişti. Aslında hoşuna gidi-yordu; nereye giderse gitsin, düşleyen insan sınırlarından koparıldığı için mutluymuştu. Tavandan bir tüp çıktı; Salt ve Masters, yunuslar veya torpidolar gibi onun içine girdi. Bir rüzgâr hışırtısı, yana doğru hızlı bir hareket vardı ve Mas-ters mide bulantısı ve baş dönmesini engellemek için göz-lerini kapadı. Ancak bu rahatsızlık hissi sadece birkaç sa-niye sürdü. Marlo tüpe medikal spreyler pompaladı ve Masters fiziksel endişelerini kaybetti. Bu anın –iki dakika sonra, bu sefer bir geç dönem Roma villasının kusursuz bir replikasının içinde, tekrar yere indiğini hissedene değin-tadını çıkardı.

Masters, kiremitlere ve tepelerle dolu olan bir Roma man-zarası sunan açık pencerelerden dışarıya baktı.

“Bir simülasyon,” diye izah etti Salt. “Pencere, istediğiniz her şeyi gösterebilir. Ama villa gerçek. Salt 2, Marlo’dan bu türden belirli diyoramaların kurulumunu yapmasını iste-mişti.”

Masters zaten araştırıyordu. Bir kütüphaneye açılan ka-pısı olan bekleme odasına inmişlerdi. Masters el yazmalarını raflardan indirdi, onları yakından inceledi.

“*Collige, virgo, rosas,*¹²” Masters bir el yazmasından okudu. “Jesu-Krişna, bunlar orijinal!”

“İyi ve güzel bir tavsiye,” Salt gülümsedi karşılık olarak. “Latince biliyor musun?”

“Salt 4 biliyordu. O bir klasistti.”

¹¹ Latince “ev”.

¹² “Carpe diem” aforizmasını çağrıştıran Latince bir deyim.

“Sen?”

“Hücrelerimizin tarif edilemez bir özelliğiyle, belirli bilgileri ve hatıraları ardıllarımıza aktarıyoruz. İşte ben, 272, kendi adıma gösterişli, kibirli ve parlak bir kişiliğim, ama benden geriye kalanların yalnızca kırıntılarını taşıyorum.”

“Hayret etmekten vazgeçmeliyim, değil mi?”

“Hiç de bile. Geçmişe hayret edin. Sonuçta hâlâ yaşıyor.”

“Marlo neden böyle bir alan yaratsın ki?”

“Ah o bizi seviyor. Hepimizi. Düşçüler kozalarında güvenli bir biçimde sevilirler. Saltların tüm kaprisleri ve istekleri Marlo için önemlidir. Örneğin ben klasik tarz yanlısı değilim; uğraşarımdan biri hayvanların klonlanması ve Marlo, Salt 1'in orijinal kompleksinde bunun için harika bir yer tahsis etti. Daha bu sabah, deve yetiştirme projemi tamamladım.”

“Deve nesi?”

“Deve yetiştirme. O aslında develeri çiftleştirmek için alıyor. Onları klonladığınızda bu oldukça zorlaşıyor.”

“Yaptığın şey bu mu?”

“Spesifik Okyanus'un hacminin *şizo-lineer* düşüşünü modelledim. Sabit anahtarlama kullanarak bir proto-Tunguz dilinin yeniden inşası üzerine bir fizibilite çalışmam vardı. Orada... Aman neyse, cehennem diyebiliriz kısaca. Ben gerçekten hiçbir şey yapmıyorum. Zaten ben sıkıcı ve iç karartıcıyım ama sen yaşıyorsun ve burada biraz rahat olur musun?”

“Ben zaten öyleyim.”

“Bir başka seçeneğin var.”

“Düş görmek mi? Hayır, hiç almayayım.”

“Bu kadar kolay reddedebilir misin?”

“Eskiler pek çok zevke aşınaydı. İştahın zevkleri kesinlikle. Ama aynı zamanda ruhun zevkleri, tefekkür ve hatta melankoli. Pişmanlık ve anlayış hissi. Karmaşık zevkler, ben hayattayken neredeyse unutulmuş, ama her zaman bana rehberlik eden zevkler.”

“Fronez¹³, öyleyse, ve ödemani?”

“Onları da biliyorsun. Listelediğiniz projelerde onlar, omuzlarınızda filozofun hafif kamburu.”

“Burada sadece bir General olduğunu sanıyordum! Kendi yaşıtlarına göre fevkalade münasebetsiz olmalısın.”

“O cephede değişen bir şey yok. Ancak burada bir barış olasılığı var gibi görünüyor.”

“Bu durumda ben rüya hakkınızdan haberdar olduğunuzu düşüneneğim. Aksi halde Marlo benim başımın etini yedi.”

“Ve bu yüzden birçoğunuz düş görüyordu!”

“Çoğunlukla.”

“Öyle mi düşüneneceksiniz?”

“Bu karar benden öncekiler için çok önemliydi. Biz sekiz yıl yaşıyoruz, biliyorsunuz: Klonlama sürecinin ne Marlo'nun ne de bizim üstesinden gelemediğimiz, ya da –ne yazık ki– istekli görüldüğümüz bir sınırlaması. Benim bir yılım kaldı. Kendimi umursamaz buluyorum. Ne yaptığım önemli değil, öyle olsam ne yazar.”

“Tabii ki önemli. Başka ne gibi bir şey böylesine önem arz edebilir?”

“Bu görüşü sürdürme yeteneğinden etkilendim.”

“Yaptığım şey yüzünden mi?”

“Marlo'nun Monte Carlo simülasyonu, senin intihar etme olasılığının göz ardı edilemez olduğunu öngördü. Psikozlu değilsen de perili olmanı bekliyordum. Ama sağlıklısın.”

“Ona zaman tanı.”

“Çok yalnızlaşırsa, Sensorium var. Size modüller önerebilirim. Sizi Paris'te falanca şeyin sonunda flanörlük¹⁴ yapan gösterişçi insanların olduğu banyo var. Şairlerin, evcil hayvan ıstakozlu maskaralıklarını düşünürken bir kafede kahve ve sigara içebilirsiniz. Sadistler ve mazoşistler için

---

¹³ Pratik akıl.

¹⁴ Amacı olan bir aylıklığı betimleyen sıfat. (e.n)

farklı rolleri olan Moğol saldırısı var mesela. Ve elbette, sayısız, yani altı çeşit cinsel deneyim.”

“Deneyimden neleri tavsiye edersin?”

“Ben mi? Ben Sensorium’a gitmem. Daha sonraki Saltların da çoğu gitmez.”

“Neden gitmez?”

“Beynimiz, atalarımızın geçmişleriyle aşamalı olarak zenginleşir. Salt 101'in pornomodlarında ve hatta Salt 6'nın hamam ziyaretinde yaptığı şakaları her zaman hatırlarım. Açıkçası kendimden uzak durmak için çok çalışıyorum.”

“Salt 1'den neleri hatırlıyorsun?”

“Eski anılar unutulup gidiyor. Ancak ben iki tane güçlü anıya sahibim. Sekiz yaşındaydım. Hayvanat bahçesine gitmek istemiştim. O zamanlar hiç yoktu. Başkan beni 1 yapmıştı. Tabii ki yer altında. Ben ifşa edilemeyecek kadar değerliydim. Bir maymun evi vardı. Bana benzeyen küçük bir lemura baktığımı hatırlıyorum. Ayakkabımın bağcıklarını çözmeye başladı. Evrenin de bağcıklarını çözdüğünü hissettim. Bir de Abigail vardı. On dokuz yaşındaydım ve Marlo daha zengin bir duygusal yaşama ihtiyacım olduğunu düşündü. Bana birini buldu. Abigail Kar Fırtınası, inanabiliyor musunuz, ismi buydu! O bir bilim insanıydı, bir dâhiydi. Marlo onu işe aldı. Yavaş yavaş yörüngeme girmişti: Burada bir ders, orada bir seminer derken kısa bir süre sonra asistan oldu ve çok geçmeden ilk öpücüğü aldım. Dişlerinin benimkilerin üzerinde ani basıncı ve onun izah edilemez bir şeftali ve elma tadı vardı. Bana bir köpek yavrusu verdi, adını “İzotop” koymuş ama onu beslemeyi unutmuş olmalıyım. Beni bir daha görmek istemedi ve ben kelimenin tam anlamıyla boğuldum ama ölü kalamayacak kadar önemliydim.”

“Görünüşe göre ben de öyleydim. Kozmik şaka mı yoksa adaletsizlik mi; türümüzün son temsilcileri olmamız mı gerekiyor?”

“Neden?”

“Yaptığımız şey yüzünden.”

“Eğer beni mazur görürseniz, kendimi o birliktelikten kurtarmalıyım.”

“Senin içinde hâlâ Salt 1 var.”

“Derin bir uzay radyo dalgası olarak. İki hüzünlü anı olarak.”

“Amaç ve akıl, dedin. Senin aklın ve benim amacım. Bu seni neden rahatsız ediyor?”

“Çünkü o ben değildim. Genlerim benim değil. Bana, insan olarak bakamazsın, senin olduğun gibi değilim. Ben ‘seri’yim.”

“O zaman içinizde şu var: O derin uzay yankısı siz ve iki hüzünlü hatıra. Senle ben dünyanın yarısını öldürdük. Yine de cehennemde uyanmadık.”

“Dediğin gibi, zamana bırak. Ayrıca, ben senden daha fazlasını talep etmek isterim. Seninki sadece bombayı atan eldi. Benimki, onu şekillendiren beyindi. Ve yarıda bırakmayalım. Geriye kalan rüya benim yüzümden, rüyalar ise ölümden beter.”

“Beni rüya görürken satmaya çalıştın.”

“Çünkü başka bir insanla, Masters, etkileşim inanılmaz derecede zor görünüyor. Salt 2'den bu yana insanlarla herhangi bir ilişkisi olan ilk hattım. Anlıyor musun? Rutinim vardı, sakinleştiricilerim. Ve bana geçmişin yüklerini hatırlatıyorsun. Benden insanlığın katledildiğini ve tek aşkımanın ölümünü hatırlamamı istiyorsun. Sana omuz silkmeliyim. Vicdanınızı ve bilincinizi hormonal teşvikler ya da bozukluklar olarak sınıflandırmalı, şifanızı Marlo'ya havale etmeli ve sizi Sensorium'a bırakmalıyım.”

“Fakat?”

“Yapamaz. Ben de yapamam. Jesu-Krişna siktir et, ben yapamam. Develerimi besliyorum ve boş yere dolaşıyorum, çünkü biliyorum Generalim, biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Yanıldığımı, bu anlamın var olduğunu ve bunun yanlış tarafında olduğumu.”

“Bunda biz yalnız değiliz evlat. Bu dünyayı biz şekillendirdik. Benden daha çok sen – bu niceliklerin önemi yok. Görevi reddedebilirdim.”

“Bunu başkası gerçekleştirecekti.”

“Ama özgür olurdu, onurlu bir şekilde ölürdüm. Ve sen, görevini reddedebilirdin.”

“Ve Lavrasyalılar hepimizi öldürürlerdi. Ama evet, önemli nokta: Onurlu bir şekilde ölmüş olurdu. Bunun yerine, ben dünyanın tüm acılarıyla bu ham ve korkunç yüzleşmenin içindeyim.”

“Bununla beni kast ediyorsun.”

“O gitmişti. Gitmemiş. Ehlileştirilmiş, şekle sokulmuş. Sadece kitaplar ve gökfaustları, tablolar ve harmadillolar, duvardaki gölgelerimiz... Ve o şimdi yine burada, canlı.”

“Ve uzantı olarak sen de öylesin. Bu yüzden sorular ve cevapları normal şartlarda önemlidir, ancak bunlar yüzyıllardır önemli değildi. Ve Marlo sana yardım edemez. Bu sulara hiç kimse yapamaz.”

“Tavsiye,” Marlo'nun sesi aynı anda hem her yerden geliyormuş, hem de nereden geldiği belli değilmiş gibiydi. “Belki bir gece uykusu her iki tarafa da yardımcı olabilirdi.”

“Seni istemedim,” dedi Masters, Marlo'nun mevcudiyeti için saf saf etrafa bakınarak.

“Ben istedim,” diye yanıtladı Salt. “Sıkıntılıyım.”

“Uyku, kaçınmayı tercih ettiğim bir şeydir. Ama korkarım sizi yeterince uzun süre alıkoydum.”

Salt başını salladı. Marlo'nun görünmez akıntıları, onu evin çatısındaki bir havalandırma deliğinden havaya kaldırdı ve sonra Masters yalnız kaldı. Ya da kalmadı.

“Marlo?”

“Ben her zaman buradayım,” diyen sesi ulaştı Marlo'nun.

“Olmamanızı rica edebilir miyim?”

“Ambiyant modumu isteyebilirsiniz.”

“Senin ambiyant modun nedir?”

“Hayati işlevlerinizin pasif bir biçimde izlenmesiyle sınırlı olacağım.”

“Ayrıca sen nesin? Beni kaydediyor musun?”

“Bu, moleküler bir varlık yerine ayrı bir beden olarak varlığımıza işaret ediyor.”

“Bu beni çok rahatsız ediyor.”

“Öyle olsaydı, seninle konuşmazdım.”

Masters kendi yalnızlığının Marlo'yu orada tuttuğunu anlayarak gülümsedi. Başını salladı, Marlo da sessizleşti ve klasik sertlikte bir yatak bulana dek evin içinde dolaştı.

Uyumak için çok erkendi. Uzun süre uyumuş muydu, uyumamış mıydı? Ve acaba bu aralıkta ne kadar şey olmuştu? İnsanlığın yarısından fazlasını yok etmişti ve diğer yarısı da uykuya dalmıştı. Ruhunun yok oluşu, bedeninin yok oluşuna denk düşmüş ve sonra yeniden bir araya getirilmişti. Her şey bir anda olmuştu ve her şey o denli büyüktü ki güvenli bir şekilde kendine, –o harika küçük figüre– geri çekilip çekilmediğini merak etti; ama yalnızlığı bu umuda ihanet etti. Nominal olarak, diğerleri hayattaydı –son gününde gezegende yaşayanların üçte biri kadar olan diğerleri– ve Salt en son Luciferian/satanist küçük bir çocuk olarak hatırladığı Salt!) görünüşe göre son insanlardı. Masters yatağın çiviler çıkarmasını ve onu kazığa oturtmasını, duvarların Lavrasyalı ölülerin çığlıklarını ve acılarını duyurmasını, Dünya'nın kendisini yutmasını istemişti, ama yine de o iyiydi. Harika bir şekilde iyileşmişti. Hiç yara izi yoktu. Kasları yuvarlak ve sıkıydı. Vücudu hatırladığından yirmi yaş daha gençti. Yatakta dikenler çıkmamış, duvarlar hiçbir çığlık atmamış ve Dünya, onun uçsuz bucaksızlığına kayıtsız kalmıştı.

Yavaş yavaş, hayatta kaldığı gerçeği onun üzerinde metafizik bir güç uygulamıştı. Hayatta kalmak tek yasaydı ve o bunu yalnızca kendi içinde deneyimleyebilirdi. Sadece

ölümü kötüydü ve o ölmemişti. Hiçbir ahlaki öfke hayatta kalma gücüne karşı koyamazdı. Ve sonra uyumaya gitti. Salt, Tanrı Kompleksi'ndeki birçok yatak odasından birine geri döndü.

Duvarlarda, aralarında Da Messina'nın *Çalışma Odasında St. Jerome* tablosunun da gururla yer aldığı çeşitli tablolar asılıydı. Kitap yığınları vardı, bazıları tehlikeli kulelerde toplanmış, bazıları ise en basit düşünce kütüklerini temsil ediyordu. Bu kitapların birbirleriyle hiçbir ilişkisi yoktu. Orada, bir geç dönem Roma genelevindeki müşteriler gibi birbirine karışmış, Göktürklerin runik dili üzerine gitmiş ve unutulmuş ama Marlo'nun kayıtlarında ve Salt'ın huzursuz zihninde bir inceleme yatıyordu; Jesu-Krişna'nın toplanmış sözlerini içeren bir kitapçık vardı; Eski Fransızcada bazı müstehcen şiirler yer alıyordu; Öklid'in Elementleri ve Eski Batı'nın şamatalı (ya da çılgın macera hikâyeleri) yerini almıştı. Desen arayan göz, bu ve diğer ciltler üzerinde boş yere gezindi.

Salt bir ofis koltuğuna külçe gibi oturdu ve giderken ısıklık çalarak daireler çizdi. Sonra bir hevesle durdu. Deli bir enerjiyle el kol hareketleri yapmaya başladı ve oda cevap verdi. Önünde irrasyonel vektör sütunlarıyla kırmızı ve yeşil yanıp sönen holografik pencereler açıldı. Salt'ın parmakları büküp bazı sütunları yeniden düzenlerken, işin geri kalanını görünmez bir arayüz aracılığıyla yapan beyni, yerlerine yeni sütunların gelmesini sağladı.

Başka bir sinyale yanıt olarak, Marlo onun için müzik çaldı – sakinleştirici ve keşfedici bir şey, inanılmayacak kadar uzak gezegenlerdeki sisli okyanusların keşfine uygun bir film müziği. Müzik gürültülü tumturaklı sözlere, org gümbürtülerine ve uzun sessizlik ritimlerine dönüştü, ama artık dinleyicisi yoktu. Salt 272 soyut bir şekilde çalıştı, onun *transkompütasyonel* zihni Marlo'nun tanulamalarına dikkatle baktı.

Onlar Salt ve Marlo adlarında farklı yaratıklar olarak başlamışlardı, ne var ki iki bin yıl içinde tek bir organizma

haline gelmişlerdi. Bazen onun üzerinde çalışırdı – önceden belirlenmiş ve uğursuz bunalımlara girdiği ve onu daha akli başında ışıklara geri götürmesi gerektiği zamanlarda. Bazen onun üzerinde çalışırdı; o zamanlar, başarısız olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu veya tehlike riski taşıdığı ve onu yeniden yapması gerektiği zamanlardı. Bu geçişler, bireyleşmenin sürmesi için fazla derindi. Gerçekte, kendi başlarına mutsuz *monad*¹⁵lardı.

Bu gece herhangi bir tehlike emaresi yoktu. Kendi içine dönen Salt'ın zihni, dikkatinin dağılması gerektiğini anladı. Bu sabah birinin uyandığını duyunca heyecanlanmıştı, ama Masters'ın kimliği çok müdahaleciydi. Salt'a yalnızca bir bütün olarak insanları değil, aynı zamanda ilk benliğinin suçlu bulunduğu –hakikaten spesifik bir suç olan– dünyanın öldürülmesini de hatırlatmıştı. Benlikleri arasındaki mesafe ortak yanlarını tamamen gizlemiyordu; o, hepsini birbirine bağlayan ve içinde barındıran aynı tohum ve koşullardan oluşan gerdanlığın içindeki bir boncuktu. Salt 1, Lavrasya İmparatorluğu'ndaki herkesi öldürmek için araçlar tasarlamış ve iradeyi toplamıştı. Salt 272, böyle ölümcül bir fırsatı olmamasına rağmen, yeteneğinin bilgisi tarafından lanetlenmişti. Bununla birlikte o kendisini çalışmakla tüketmişti, suçluluk ve hafızanın baskısı da kamburuydu. Salt çok geçmeden, dünyasının *ünikornun* renklerini bile bile görmezden gelerek, uykuya dalmak üzere bir sofaya doğru sürüklendi.

---

¹⁵ Teklik.